

Reflektion över Bothniasalongen 2018: en tyst dialektik

Reportage

Den här sommaren har samtidskonsten varit i fokus i Norrland tack vare Bothniasalongen 2018 (juni – augusti/september 2018, beroende på ställe). Som namnet understryker visas utställningen i de två nordligaste regionerna som överblickar Bottniska viken: Västerbotten och Norrbotten. Fastän den planerats på olika institutioner i regionerna – Skellefteå Konsthall och Västerbotten museum i Västerbotten; Konsthallen i Luleå och Norrbottens museum i Norrbotten – upplevs projektet sammanhängande ur flera aspekter.

Arrangörerna har genomfört ett evenemang som granskar och ger en idé om norrländsk samtidskonst. Alla utvalda verk är publicerade i två olika sektioner i samma katalog. På så sätt får man en tydlig översikt av utställningen.

Det är en demokratisk princip som ligger bakom Bothniasalongen 2018: det är fri entré för alla besökare och "alla, etablerade såväl som nybörjare, ges möjlighet att delta i den offentliga dialog som konstlivet bidrar till" [Bothniasalongens katalog].

Extremt traditionellt – skulle man säga. Till exempel var 1800-talets utställningar på Parissalongen en viktig plats för konstnärer som ville etablera sig, men också för redan framgångsrika konstnärer. Precis som på Parissalongen kan alla ansöka till Bothniasalongen och urvalet sker av expertjurys, i detta fallet av Daniel Wermäster, Tomas Järliden och Jacob Dahlgren för Västerbotten och Annika von Hausswolff tillsammans med Linda Nordlander Frisk för Norrbotten. I slutändan har 176 konstnärer valts ut (82 i Västerbotten och 94 i Norrbotten) och 279 konstverk (127 i Västerbotten och 152 i Norrbotten). Salongsbegreppet är inget nytt, men tiderna förändras och det avspeglar sig i de inspirerande verken utställda på Bothniasalongen.

Det är sant. Men kanske är det svårt att förstå samtidskonsten – kan man tänka. För de konstnärer som ansöker till salongen finns inga begränsningar i val av teknik, storlek eller konstnärligt uttryck. De medverkande är i olika åldrar, har olika utbildningsbakgrund och kommer från olika ställen. Hur kan publiken möta och ta till sig denna variation av uttryck?

Skapare och besökare kan kanske mötas i ett resonemang om en gemensam ingång till den lokala, norrländska kulturen som spiller över i varje konstverk. Det är ingen slump att många konstnärer använder sig av textil och broderi i sin praktik, båda har en stark tradition i Norr. Landskap – naturliga och stadstablåer – är andra populära teman som karaktäriserar salongen. Välbekanta tekniker och ämnen bjuder in till en mjukare och skarp dialog mellan samtidskonsten och publiken och gör mötet mindre problematiskt än vanligt.

Finns det några fördelar med en salong? Jag tror det.

För det första är Norrland huvudperson: ett stort område som brukar anses som en periferi blir centrum av ett viktigt kulturellt evenemang. Det är i sig ett sätt att bekräfta platsen genom medverkande konstnärer och verk, samtidigt som det berättar en historia för besökare utifrån. Dessutom får invånare i Västerbotten och Norrbotten möjlighet att besöka och lära sig mer om den samtida konsten.

Slutligen har den lokala konstmarknaden nytta av salongen eftersom offentliga och

VOLYM

privata aktörer kan köpa konstverk utan mellanhand (som ett galleri till exempel). Från det utvecklas flera kontakter, kunskaper och intressen. I motsats till en konstmässa, som exempelvis "Affordable Art Fair", är Bothniasalongen 2018 en tillgänglig och stimulerande utställning som arrangeras på fyra offentliga institutioner och den tål att återupprepas vid fler tillfällen.

Text och foto: Silvia Colombo

Volym 2018-08-19